

ILLINOIS CLASSICAL STUDIES, τόμ. I, Illinois 1976, έκδ. ὑπὸ M. Marcovich, σσ. VIII+261.

Αισιόδοξα μηνύματα ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον ὅτι τὸ «λάλον ὕδωρ» τῆς Κλασσικῆς Ἀρχαιότητος διατηρεῖται ἀσβεστον. Ἐνας περίκομπος τόμος, ὁ πρῶτος ἐκ μιᾶς ἐγκαινιαζομένης περιοδικῆς σειρᾶς, με ἐργασίας ἀναφερομένας εἰς ποικίλα θέματα κλασσικῆς φιλολογίας, εἶδε προσφάτως τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς τὸ Illinois τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἐκδότης καὶ ἐπιμελητῆς τοῦ τόμου ὁ ἐγκριτος καθηγητῆς κ. Miroslav Marcovich.

Εἰς τὴν πρώτην ἐργασίαν τοῦ τόμου (σσ. 1—6) ὁ G. M. Messing ἐξετάζει τὴν φωνητικὴν μεταβολὴν τοῦ \bar{a} εἰς μακρὸν ἀναικτὸν \bar{e} , εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον. Εἰς τὴν δευτέραν (σσ. 7—14) ὁ M. W. Dickie συζητεῖ τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡ λέξις «ἐφήμερος» εἰς τινὰ χωρία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Εἰς τὴν τρίτην (σσ. 15—21) ὁ T. Long θέτει ὑπὸ νέον φῶς τὴν πολυσυζητημένην $\pi \acute{\alpha} \rho \omicron \delta \omicron \nu$ τῆς κωμῆς τοῦ Ἀριστοφάνους «Σφηκες». Εἰς τὴν τετάρτην (σσ. 22—42) ὁ H. Herter προσπαθεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν προβληματικὴν μνείαν τοῦ Ἰπποκράτους εἰς τὸν «Φαῖδρον» τοῦ Πλάτωνος. Εἰς τὴν πέμπτην (σσ. 48—52) ὁ T. J. Tracy ἐξετάζει τὴν πλατωνικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Γαληνοῦ, εἰς τὸ θέμα τοῦ «κέντρου τοῦ συνειδέναι». Εἰς τὴν ἕκτην (σσ. 53—58) ὁ G. Browne ἀναζητεῖ τὴν προέλευσιν καὶ τὴν χρονολογίαν συγγραφῆς τοῦ ἔργου «Εἶδη» τοῦ ψευδο-Ἀστραμψύχου. Εἰς τὴν ἑβδόμην (σσ. 59—64) ὁ M. Marcovich σχολιάζει τὸ δέκατον βιβλίον τῶν «Ἀποτελεσματικῶν» τοῦ Ἡφιστίωνος. Εἰς τὴν ὄγδῳ (σσ. 65—85) ὁ R. Mitchell ἐπιχειρεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ Ρωμαϊκοὺς τινὰς μύθους περὶ Τροίας ἀπὸ παραστάσεις ἐπὶ νομισμάτων. Εἰς τὴν ἐνάτην (σσ. 86—112) ὁ D. Bright ἀσχολεῖται μετὰ τὸ ποίημα τοῦ Κατούλλου: *Confectum Carmine Munus*, (Crat. 68). Εἰς τὴν δεκάτην (σσ. 113—124) ὁ B. Powell ἀναφέρεται εἰς τὸ τρίτον βιβλίον τῶν Ἐκλογῶν τοῦ Βιργιλίου. Εἰς τὴν ἑνδεκάτην (σσ. 122—126) ὁ G. Luck ἀποπειρεῖται νὰ δώσῃ μίαν νέαν ἐρμηνείαν τῆς VI ἐπαφῆς τοῦ Ὀρατίου. Εἰς τὴν δωδεκάτην (σσ. 127—159) ὁ L. Koenen ἐξετάζει τὴν Αἰγυπτιακὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Τιβούλλου. Εἰς τὴν δεκάτην τρίτην (σσ. 160—173) ὁ H. Jacobson μελετᾷ τὴν δομὴν καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ τρίτου βιβλίου τῆς Μονοβίβλου τοῦ Προπερτίου. Εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην (σσ. 174—189) ὁ S. Fredericks ἀσχολεῖται μετὰ τὴν XV σάτυραν τοῦ Γιουβενάλη. Εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην (σσ. 190—225) ὁ R. Oliver μελετᾷ τὸ κείμενον τοῦ Τακίτου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν δεύτερον κώδικα τῆς βιβλιοθήκης τῶν Μεδίκων. Τέλος εἰς τὴν δεκάτην ἕκτην (σσ. 226—261) ὁ J. Bateman ἀναφέρεται εἰς τὰ *Fragmenta Grammatica* τοῦ Ἄλδου Μανουτίου.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονισθῇ ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν κλασσικὴν ἐπιστήμην ἡ ἔναρξις μιᾶς τοιαύτης περιοδικῆς ἐκδόσεως, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ διαπρεποῦς φιολόγου M. Marcovich. Εὐχόμεθα πλήρη εὐδωσιν τοῦ ἀξιολόγου τούτου ἐγχειρήματος.

Γ. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

* * *

B. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, *Λουκιανός, ὁ μεγάλος σατιρικός τῆς ἀρχαιότητος*, Θεσσαλονίκη 1976, σελ. ις' + 328, σχ. 8ον.

Πρόκειται διὰ τὴν νεωτέραν καὶ ἐκτενεστέραν—εἰς τὴν ἑλληνικὴν βιβλιογραφία